

РЕШЕНИЕ

№ 1088

гр. Варна, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20233110100589 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от Д. К. Г. срещу Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ – гр. Варна обективно кумулативно съединени искиове, както следва:

1) за признаване за незаконно уволнението, извършено със Заповед № РД-09-380/24.11.2022 г. на Директора на Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ – гр. Варна, и неговата отмяна – правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ;

2) за възстановяване на заеманата преди уволнението му длъжност „Старши учител, общообразователен предмет гимназиален етап - Английски език“ при ответника – правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ ;

3) за заплащане на парично обезщетение за шестте месеца, следващи уволнението, през които не е полагала труд по трудово правоотношение, а именно за периода от 24.11.2022 г. до 24.05.2023 г. общо в размер на сумата от 11 915,10 лв. – правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба – 19.01.2023 г., до окончателното ѝ заплащане.

Твърди се в исковата молба, че с влязло в сила на 12.08.2022 г. Решение № 634 от 31.03.2022 г. на Окръжен съд - Варна по гражданско дело № 629/2021 г. ищцата е била възстановена на заеманата от нея длъжност „Старши учител, общообразователен предмет гимназиален етап - Английски език“ при ответника, връчено ѝ на 05.09.2022 г. На 15.09.2022 г., около 9,00 часа сутринта същата е посетила ПГСАГ „В.Л.“ гр. Варна и е депозирала молба с вх. №РД-01/15.09.2022 г., с която е заявила, че желае да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност. В разговор със секретарката на директора на училището ѝ било обяснено, че поради отсъствие на М.Д. - ТРЗ, която изготвя документите, заповедта за възстановяването на заеманата от нея длъжност не може да бъде изготвена и да ѝ бъде връчена на същия ден, като е получила и уверение, че ще бъде уведомена,

когато заповедта бъде изготвена и подписана от директора. Ищцата съобщила по телефона на заместник-директора по учебната дейност М. Я., че от 15.09.2022 г. ще бъде в отпуск по болест. След като е разбрала, че заповедта за възстановяване няма да и бъде връчена на същия ден, както и поради обстоятелството, че здравословното ѝ състояние постепенно се е влошавало, заедно с нейна близка, която я придружавала, напуснала сградата на училището. Поддържа се, че по-късно се е наложило спешно да пътува до гр. Русе, тъй като личният ѝ лекар се намирал там. След представени медицински изследвания и обстоен преглед на 16.09.2022 г. на ищцата бил издаден болничен лист № Е 20222283349 за срок от 14 дни, считано от 15.09.2022 г. до 28.09.2022 г. вкл., който бил изпратен по куриер. На 29.09.2022 г. ищцата отишла в ПГСАГ „В.Л.“ гр. Варна, за да бъде възстановена на работа и на същия ден ѝ била връчена Заповед №РД-09-90 от 15.09.2022 г., с която е възстановена на заеманата от нея длъжност, считано от 15.09.2022 г., както и Заповед № РД-09-118/29.09.2022 г., с която е определено сключването на Допълнително споразумение ДС № 78/29.09.2022 г. към ТД №РД-10-21/07.02.2019 г. Навежда се довод, че на 09.11.2022 г. на ищцата било връчено писмо с изх. №РД-276/09.11.2022 г. от директора на ПГСАГ „В.Л.“, съдържащо искане за предоставяне на писмени обяснения, относно неявяването ѝ на работа на 15,16,19,20,21,22,23,26,27 и 28 септември 2022 г. В искането като основен аргумент било посочено, че болничен лист № Е 20222283349 е отменен с Решение №674/26.10.2022 г. на ЛКК към Медицински център 1 гр. Русе ЕООД, като за това обстоятелство ищцата узнала именно от писмото. На 11.11.2022 г. ищцата представила на директора на учебното заведение писмените си обяснения и на 24.11.2022 г. ѝ била връчена Заповед № 4Р-09-380/24.11.2022 г., с която и е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и трудовото ѝ правоотношение било прекратено. Ищцата счита, че наложеното ѝ дисциплинарно наказание е незаконосъобразно, а заповедта е неправилна и незаконосъобразна. Сочи се, че неявяването на ищцата на работа в процесния период е по обективни и здравословни причини и не представлява виновно неизпълнение на трудовите и функции, тъй като е ползвала отпуск поради временна неработоспособност и не ѝ е бил известен фактът, че болничен лист № Е 20222283349 е неправилно издаден и в бъдеще ще бъде отменен. Излага, че към настоящия момент посоченото решение не е влязло в законна сила и не е породило правни последици, тъй като срещу същото е подадена жалба от ищцата пред ТЕЛК-Русе и е налице висящо производство. Допълва се, че обстоятелството дали здравословното ѝ състояние е налагало отсъствието и от работното и място на 15.09.2022 г. и по-късното и пътуване до гр. Русе не може да бъде подлагано на преценка от работодателя при наличие на издаден болничен лист, макар и в следствие да е бил анулиран. Поддържа се, че дисциплинарното наказание „уволнение“ следва да бъде налагано от работодателя при тежки нарушения на трудовата дисциплина, а в конкретния случай ищцата не се е явила на работа поради разрешен от медицинските органи отпуск за временна неработоспособност и не съставлява тежко нарушение на трудовата дисциплина, което да е довело до сериозни последици за работодателя, така че да оправдае налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание. Твърди се, че в законоустановения срок ищцата е посетила ПГСАГ „В.Л.“ с намерението да заеме длъжността, на която е била възстановена от съда, като причините, поради които е напуснала ПГСАГ „В.Л.“ са обективни, здравословни и независещи от нея. Навежда се, че от 15.09.2022 г. до 28.09.2022 г. между ищцата и ответника не са възникнали трудови правоотношения, тъй като в този период същата е била в отпуск поради временна нетрудоспособност и по обективни причини на 15.09.2022 г. не е била

възстановена на заеманата от нея длъжност, а също така и поради липсата на издадена от директора за целта заповед. Действителното ѝ възстановяване на длъжността, която следва да заеме се е състояло на 29.09.2022 г. и е невъзможно възстановяването ѝ на работа да се е случило на 15.09.2022 г., тъй като в периода от 15.09.2022 г. до 28.09.2022 г. между страните по настоящия иск не са възникнали трудови правоотношение и заповедта, с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ е нищожна и не следва да породи правни последици. Сочи се, че издадената Заповед № РД-09-90/15.09.2022 г. и връчена на 29.09.2022 г. със задна дата не поражда обратно действие и правни последици за предходен и отминал момент. Обръща се внимание, че при оформяне на трудовата книжка на ищцата е допусната грешка, защото има несъответствие по отношение на датата, посочена като дата за прекратяване на трудовото и правоотношение. В уточняваща молба от 30.01.2023 г. се посочва, че размерът на полученото брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ този, в който трудовото правоотношение е прекратено, а именно м. октомври 2022 г., е 1985,85 лв. При тези съображения моли за уважаване на предявените искове и присъждане на сторените съдебни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ – гр. Варна, в който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Не се оспорват обстоятелствата, че ищцата се е явила на 15.09.2022 г. в Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ - гр. Варна, за да заеме длъжността, на която е възстановена съгласно влязлото в сила на 12.08.2022 г. Решение № 634 от 31.03.2022 г. на Окръжен съд - Варна по гр. дело № 629/2021 г., за което тя е депозирала молба с вх. № РД-01/15.09.2022 г., към която прилага съобщението от съда, получено на 05.09.2022 г., че веднага след депозирането на молбата за възстановяване на работа, ищцата напуска Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ - гр. Варна, като малко след това уведомява по телефона заместник-директора на гимназията, че е в отпуск по болест от 15.09.2022 г., че със Заповед № РД-09-380/24.11.2022 г. на Директора на гимназията на ищцата е наложено наказание „уволнение“ и е прекратено трудовото ѝ правоотношение, като заповедта е връчена на ищцата на 24.11.2022 г. Поддържа се, че оспорваната заповед е законосъобразна, мотивирана и издадена в съответствие с приложимите материално-правни и процесуални разпоредби на Кодекса на труда. Излага се, че възстановяването на ищцата на длъжността, заемана от нея преди предходното ѝ уволнение, се е осъществило на 15.09.2022 г. с нейното явяване в гимназията и депозирането на молбата за възстановяване. След като ищцата е заела длъжността самоволно, без разрешение и без да ѝ е разрешен отпуск, напуска работното си място, което определяло недобросъвестността ѝ при изпълнение на трудовите ѝ задължения. Недобросъвестността на ищцата се потвърждавала и от подаването на невярна информация на 15.09.2022 г. към заместник-директора на гимназията, че е в отпуск по болест, като представеният по-късно болничен лист, който впоследствие е отменен, бил издаден на 16.09.2022 г. в гр. Русе, както и напускането на града, в който е работното ѝ място, без към него момент да е разрешен отпуск, вероятно с намерението да си осигури издаването на болничен лист. Поддържа се, че неоснователността на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ обуславя неоснователността и на другите искове. В условията на евентуалност се оспорва размера на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни

доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните е обявено за безспорно с Определение № 2577/28.02.2023 г., в което е обективизиран доклада по делото, съгласно чл. 312, ал. 1, т. 2 ГПК, че ищцата се е явила на 15.09.2022 г. в Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ - гр. Варна, за да заеме длъжността, на която е възстановена съгласно влязлото в сила на 12.08.2022 г. Решение № 634 от 31.03.2022 г. на Окръжен съд - Варна по гр. дело № 629/2021 г., за което тя е депозирала молба с вх. № РД-01/15.09.2022 г., към която прилага съобщението от съда, получено на 05.09.2022 г., че по-късно ищцата е напуснала Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ - гр. Варна и е уведомила по телефона заместник-директора на гимназията, че е в отпуск по болест от 15.09.2022 г., че със Заповед № РД-09-380/24.11.2022 г. на Директора на гимназията на ищцата е наложено наказание „уволнение“ и е прекратено трудовото ѝ правоотношение, като заповедта е връчена на ищцата на 24.11.2022 г. Част от тези правнорелевантни обстоятелства се потвърждават и от представените по делото писмени доказателства – молба с вх. № РД-01/15.09.2022 г. и приложеното към нея съобщение от Районен съд - Варна по гр. дело № 12298/2020 г., както и заповед № РД-09-380/24.11.2022 г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

Приобщена към доказателствения материал по делото е медицинска документация (амбулаторен лист № 22262003F388/19.09.2022 г., амбулаторен лист № 000528/12.09.2022 г., амбулаторен лист № 22283609B766/10.10.2022 г., амбулаторен лист № 222834099 F22/10.10.2022 г., офталмологично изследване – периметър – дясно око от 08.10.2022 г., офталмологично изследване – периметър – ляво око от 08.10.2022 г., амбулаторен лист № 22281C00771A/08.10.2022 г., офталмологично изследване от 21.09.2022 г. – 2 листа, амбулаторен лист № 222645011991/21.09.2022 г., медицинско направление № 222810007770/08.10.2022 г., амбулаторен лист № 22259205AA8C/16.09.2022 г. – 2 бр., кръвни изследвания от 01.09.2022 г., магнитно-резонансна томография – амб. № 4291/30.12.2022 г., амбулаторен лист № 23003205616A/03.01.2023 г., амбулаторен лист № 23005002FB38/05.01.2023 г., амбулаторен лист № 22259205AA8C/ 16.09.2022 г. и кръвни изследвания от 01.09.2022 г.), от която се установява, че в периода 01.09.2022 г. – 03.01.2023 г. ищцата е търсила лекарска помощ и са правени изследвания по повод здравословното ѝ състояние, като същата е с поставени диагнози „неинсулинозависим захарен диабет“, „други уточнени мозъчносъдови болести“, „хипертонично сърце без (застойна) сърдечна недостатъчност“, „хиперметропия“ и придружаващи заболявания – „затлъстяване, дължащо се на излишък на калории“, „миопия“, „други видове стенокардия“, „фонова ретинопатия и ретинални съдови изменения“, „пресбиопия“, „последници от мозъчен инфаркт“ и „смесена хиперлипидемия“.

Установява се от представения болничен лист № Е 2022 2283349/16.09.2022 г., че на ищцата е издаден болничен лист на 16.09.2022 г. от АПИМП Доктор Ваня Илиева ЕООД – гр. Русе, съгласно който същата е в отпуск от 15.09.2022 г. до 28.09.2022 г. при поставена диагноза „неинсулинозависим захарен диабет без усложнения“ и определен режим на лечение – домашен.

Изяснява се от представеното писмо от Регионална здравна инспекция - Русе, вх. № РД-999/03.11.2022 г. и приложеното към него решение на ЛКК № 673/26.10.2022 г., че горесцитираният болничен лист е отменен с решение на ЛКК от 26.10.2022 г. с мотиви, че диагнозата на издадения болничен лист не

съответства с продължителността на временната неработоспособност. Видно приложеното експертно решение № 0030/005/17.01.2023 г. от ТЕЛК – Общи заболявания, Първи състав при УМБАЛ „Канев“ АД – Русе, решението на ЛКК е отменено и с решението на ТЕЛК се „признава болничен лист № Е 2022 2283349 на база декомпенсиран Захарен диабет /завишени стойности до 20,4/, както и субективните оплаквания, необходимост от щадящ ХДР и динамично проследяване“. Видно от представената жалба от 09.02.2023 г., изпратена до НЕЛК и получена на 16.02.2023 г. (л. 68-70 от делото), това решение на ТЕЛК е обжалвано от ответника-работодател, като между страните не се спори, че понастоящем няма влязъл в сила окончателен акт на НЕЛК относно законосъобразността на процесния болничен.

С получено от ищцата на 09.11.2022 г. писмо с изх. № РД-276/09.11.2022 г. (л. 53 от делото) работодателят е изискал обяснения защо след личното явяване на ищцата на 15.09.2022 г. да заеме длъжността на която е възстановена от съда, за което е депозирала молба с вх. № РД-01/15.09.2022 г., веднага е напуснала ПГСАГ „В.Л.“ и впоследствие представя болничен лист в гр. Русе, който е отменен.

На 11.11.2022 г. ищцата е депозирала пред Директора на гимназията М.П. писмени обяснения с вх. № РД-1069/11.11.2022 г. (л. 54 от делото), в които е посочила, че на 15.09.2022 г., около 9,00 часа сутринта същата е посетила ПГСАГ „В.Л.“ гр. Варна и е депозирала молба да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност, като в разговор със секретарката на директора на училището ѝ било обяснено, че поради отсъствие на служител заповедта за възстановяването на заеманата от нея длъжност не може да бъде изготвена и да ѝ бъде връчена на същия ден, като е получила и уверение, че ще бъде уведомена, когато заповедта бъде изготвена и подписана от директора. След като е разбрала, че заповедта за възстановяване няма да ѝ бъде връчена на същия ден, както и поради обстоятелството, че здравословното ѝ състояние постепенно се е влошавало, заедно с нейна близка, която я придружавала, напуснала сградата на училището. Описва, че по-късно се е наложило спешно да пътува до гр. Русе, тъй като личният ѝ лекар се намирал там. След представени медицински изследвания и обстоен преглед на 16.09.2022 г. ѝ бил издаден болничен лист за срок от 14 дни. На 29.09.2022 г. получила Заповед №РД-09-90 от 15.09.2022 г. за възстановяването ѝ на работа, считано от 15.09.2022 г. Ищцата осведомила работодателя си, че едва с връченото на 09.11.2022 г. на работното ѝ място писмо научила, че болничният ѝ лист е отменен. Изложила е, че неявяването ѝ на работа в периода 15-28 септември 2022 г. по обективни и здравословни причини – била е болна и се е лекувала в домашни условия, като е била с ясното съзнание, че ползва отпуск за временна неработоспособност.

С процесната заповед № РД-09-330/24.11.2022 г. на директора на Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ - гр. Варна е прекратено трудовото правоотношение на ищцата с ответника-работодател на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, като ѝ е наложено наказание „уволнение“ на основание чл. 188, т. 3, вр. чл. 190, ал. 1, т. 2 и 7 КТ за неявяването ѝ на работа на 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 26, 27 и 28 септември 2022 г. във връзка с отмяна на болничен лист № Е 2022 2283349, недобросъвестността ѝ при явяването на работа на 15.09.2022 г. и неоснователното напускане на работното място в първия учебен ден и напускането на града, в който е работното ѝ място без да има разрешен отпуск. Недобросъвестността на ищцата при явяването на работа на 15.09.2022 г. е мотивирано в заповедта с явяването ѝ за заемане на длъжността, на която е възстановена от съда в първия учебен ден, без да се срещне с директора на учебното заведение или негов заместник за уточняване на програмата и часовете,

в които ще преподава, неоснователното напускане на работното място и подаването на невярна информация, че е в отпуск по болест, като представения по-късно болничен лист е отменен. Видно от отбелязването в заповедта, същата е връчена на ищцата на 24.11.2022 г.

Представени са от ищцата 1, 2, 3, 20 и 21 страници от трудовата ѝ книжка, от които се установява, че работодателят е вписал в трудовата ѝ книжка прослужено време при ПГСАГ „В.Л.“ – Варна от 07.02.2019 г. до 25.11.2022 г., за което е положен печат в долната част на стр. 21 от трудовата книжка. Следващите страници от същата не са представени.

Приобщено към доказателствения материал по делото е и писмо от ищцата до Лекарска консултативна комисия при „Медицински център 1 Русе“ ЕООД от 25.11.2022 г., с което моли решение № 673/26.10.2022 г. на ЛКК да ѝ бъде връчено на посочен в молбата адрес.

Приложен е фиш за месец октомври 2022 г. на Д. К. Г. , съгласно който brutното трудово възнаграждение на ищцата възлиза на 1985,85 лв., включващо основна заплата от 1573 лв., доп. тр. възн. за придоб. тр. от 392,85 лв. и сбко от 20 лв., който размер не се оспорва от ответната страна, видно от изявлението на процесуалния ѝ представител в о.с.з., проведено на 17.03.2023 г. (л. 77 от делото).

От страните са ангажирани гласни доказателствени средства посредством разпита на по един свидетел – св. В.Д.С. (за ищцата) и Н.Д. Д. (за ответника). От показанията на свидетелката С. се установява, че на 15.09.2022 г. е придружила ищцата в учебното заведение, тъй като е трябвало да представи някакъв документ в срок, а не се е чувствала добре. Влезли в кабинета на секретарката, ищцата оставила някакви документи, подписала някакво уведомление и излезли да почакат в двора. Не е сигурна, но предполага, че през това време са чакали директорката, но не се видели с нея. Свидетелства, че след това закарала с автомобила си ищцата в дома ѝ и оттогава често се чували, защото тя не била здравословно добре. Ищцата се прибрала в гр. Русе, защото личният ѝ лекар бил там, дъщеря ѝ живее там и постоела няколко дни. На 15.09.2022 г. не е придружавала ищцата до лечебно заведение, но два дни преди това ходила с нея по болници.

Установява се от свидетелските показания на св. Д., че ищцата е влязла в канцеларията на секретаря на директора на училището на 15.09.2022 г., представила е на свидетелката решение на съда, с което е възстановена на работа и молба, която е била заведена от св. Д., разговаряли са 2-3 минути и свидетелката е уведомила ищцата, че директорът г-жа Петрова в момента е в среща. Не знае дали в този ден ищцата се срещала с директора, както и дали е уведомила някой, че не се чувства добре.

При така установените правнорелевантни факти съдът достига до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Тежестта на доказване, т. е. задължението за установяване законността на уволнението носи ответникът по настоящото дело. А законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение се обуславя от проявлението на обстоятелствата, предвидени в чл. 195 КТ, във вр. с чл. 190 КТ, чл. 194, ал. 1 КТ и чл. 193, ал. 1 КТ. След установяването факта на нарушението на трудовата дисциплина, нарушителя, времето и мястото на извършване на протИ.правното неизпълнение на трудовите задължения, работодателят е длъжен да подведе тези обстоятелства под диспозицията на правната норма,

регламентирана в чл. 195 КТ, във връзка с чл. 190, 186 и 187 КТ, вследствие на което може да упражни законосъобразно своето потестативно субективно право да уволни дисциплинарно виновния служител. Преди да наложи дисциплинарно наказание следва да се изискат обяснения от лицето, което се сочи за извършител на процесното трудово нарушение.

При налагане на съответното дисциплинарно наказание работодателят трябва да индивидуализира протИ.правното дисциплинарно деяние, както и субекта на нарушението – чл. 189, ал. 1 КТ. Законосъобразното развитие на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание, е предпоставена от спазването на определен ред, който да обезпечи и правото на защита на наказания служител, както предписва правната норма, регламентирана в чл. 193, ал. 1 КТ.

Съгласно чл. 195, ал. 1 КТ дисциплинарното наказание се налага с мотивирана заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено то, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Чрез очертаване на фактическите и правните основание за налагане на дисциплинарното наказание се осигурява защитата на работника или служителя, който трябва да знае за какво нарушение на трудовата дисциплина се налага наказанието, а от друга страна, по този начин се очертава предметът на съдебния контрол за законосъобразност в случай на съдебно оспорване на дисциплинарното наказание.

Работодаателят е спазил задължението си по чл. 193 ГПК да изиска писмени обяснения от служителя, но е приел същите за неоснователни и е издал процесната заповед № РД-09-330/24.11.2022 г. на директора на Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ - гр. Варна. От същата се установява, че процесното трудово правоотношение е било прекратено едностранно от работодателя с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание – „уволнение“, на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 и 7 КТ, като органът на дисциплинарна власт е релевирал в уволнителния акт следните нарушения на трудовата дисциплина: неявяване на работа на 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 26, 27 и 28 септември 2022 г. във връзка с отмяна на болничен лист № Е 2022 2283349, недобросъвестност при явяването на работа на 15.09.2022 г. и неоснователно напускане на работното място в първия учебен ден и напускането на града, в който е работното място без служителят да има разрешен отпуск.

Изяснено е по делото, че за периода на неявяването на ищцата на работа е издаден болничен лист № Е 2022 2283349/16.09.2022 г. , за отмяната на който към датата на приключване на съдебното дирене в настоящия процес няма влязло в сила решение на НЕЛК.

В случаите, когато работникът или служителят не се явява на работа поради заболяване, което е удостоверено с надлежен документ, издаден от компетентния здравен орган, който е разрешил ползването на отпуск поради временна неработоспособност (болничен лист, решение на ЛКК, ТЕЛК, НЕЛК), и този документ е представен на работодателя преди връчването на заповедта за дисциплинарно наказание, не са осъществени съставите на дисциплинарните нарушения по чл. 187, т. 1, пр. 3 от КТ – „неявяване на работа“ и по чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ – „неявяване на работа в течение на два последователни работни дни“. В тези случаи работникът или служителят не е бил длъжен да се явява на работа, тъй като е ползвал законоустановен отпуск поради временна неработоспособност, разрешен му от здравните органи – чл. 162 от КТ. В тези случаи дисциплинарното наказание, наложено на основание чл. 187, т. 1, пр. 3 или чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ, е незаконосъобразно и подлежи на отмяна. В този смисъл – Решение №

330/05.11.2013 г. по гр.д. № 1220/2013 г. на ВКС, IV г.о.

В настоящия казус при липса на влязло в сила решение на НЕЛК за отмяна на процесния болничен лист от 16.09.2022 г., следва да се приеме, че поради разрешения ѝ с него от здравните органи отпуск поради временна неработоспособност, ищцата не е била длъжна да се явява на работа на 15.09.2022 г. и 28.09.2022 г., т.е. тя не е извършила, вмененото ѝ с процесната заповед РД-09-330/24.11.2022 г. нарушение на трудовата дисциплина по чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ.

Според трайно установената съдебна практика на ВКС, посочена и от ищцата с исковата молба, когато на ищеца е издаден болничен лист, с който му е разрешено ползването на отпуск по болест, то отсъствието от работа не е без причина. То е било по здравословни причини. Затова липсва виновно поведение, което да бъде санкционирано с налагане на дисциплинарно наказание. Обстоятелството дали болничният лист е бил издаден по установения ред е ирелевантно по отношение законността на уволнението. Дисциплинарното наказание се преценява с оглед поведението на санкционирания работник или служител, и дори да последва анулиране на болничния лист, поради нарушение на предписаната в закона процедура по издаването му, то това не рефлектира върху преценката за добросъвестността от страна на работника или служителя. Нарушенията при издаване на болничния лист, допуснати от медицинските органи, нямат отношение към трудовата дисциплина на работника или служителя, ползващ разрешения му отпуск по болест.

При анализа на процесните събития, установени от събраните по делото доказателства, съдът приема, че не е налице твърдяното от ответника-работодател тежко нарушение на трудовата дисциплина по см. чл. 190, ал. 1, т. 7 КТ при явяването на ищцата на 15.09.2022 г. да заема длъжността, на която е възстановена от съда, без да се срещне с директора на учебното заведение или негов заместник за уточняване на програмата и часовете, в които ще преподава, неоснователно напускане на работното място и подаване на невярна информация, че е в отпуск по болест, като представения по-късно болничен лист е отменен. Както бе изяснено, не се спори между страните, че на 05.09.2022 г. ищцата е получила съобщението за възстановяването ѝ на работа, съгласно Решение № 634 от 31.03.2022 г. на Окръжен съд - Варна по гр. дело № 629/2021 г., поради което тя е разполагала с двуседмичен срок да се яви на работа, за да заеме длъжността, съгласно чл. 345, ал. 2 КТ, а именно до 19.09.2022 г. Спазването на законоустановен срок за упражняване на права не може да се тълкува като недобросъвестно упражняване на трудови задължения. Ищцата е била поставена в ситуация да се явява за заемане на възстановена от съда длъжност, поради незаконното ѝ уволнение от работодателя, поради което същият не разполага с правото да поставя условия на незаконно уволнения служител преди да се яви на работа да се срещне с директора на учебното заведение за уточняване на програмата и часовете, в които ще преподава.

Установява се от представената медицинска документация, както и от гласните доказателствени средства – показанията на св. С., че ищцата е напуснала сградата на гимназията на 15.09.2022 г. по здравословни причини, тъй като същата не се е чувствала добре, а здравословното ѝ състояние е обусловило отсъствието ѝ и ползването на отпуск поради временна неработоспособност за периода от 15.09.2022 г. до 28.09.2022 г. Не се спори между страните и че заместник-директорът на гимназията е бил уведомен още в същия ден за състоянието на ищцата, както и че ще бъде в отпуск по болест. Обстоятелството, че издаденият на 16.09.2022 г. болничен лист е бил отменен с решение на ЛКК от 26.10.2022 г. няма

отношение към трудовата дисциплина на служителя, ползващ разрешения му отпуск по болест. Още повече, че това решение на ЛКК е отменено с решение на НЕЛК от 17.01.2023 г., което също не е влязло в законна сила, тъй като е обжалвано от работодателя. В периода на отсъствието си ищцата е действала добросъвестно, считайки че ползва разрешен отпуск поради временна нетрудоспособност, поради което не е извършила нарушение на трудовата дисциплина, нито е предоставила невярна информация на своя работодател.

Ирелевантно относно трудовата дисциплина на ищцата е напускането на града, в който е работното ѝ място без да има разрешен отпуск, доколкото свободното предвижване на служителя в периода му на отсъствие не може да бъде предмет на обсъждане и ограничение от страна на неговия работодател.

Следователно, не е налице нито едно от горепосочените обстоятелства, които при своето съвкупно проявление да обуславят твърдяното тежко нарушение на трудовата дисциплина от страна на ищцата, поради което дисциплинарното ѝ уволнение, като незаконосъобразно наложено, следва да бъде отменено – по предявения по делото иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

Само за пълнота на изложението следва да се изясни, че съгласно Решение № 298/28.04.2010 г. по гр.д. № 3972/2008 г. на ВКС, IV г.о., еднократното явяване на работника или служителя на работа е достатъчно, за да се приеме, че изпълнил задължението си по чл. 345, ал. 1 КТ, като явяването може да бъде удостоверено както с подаване на писмено волеизявление пряко пред работодателя, така и по друг подходящ начин, стига същият да може да бъде доказан при евентуален бъдещ съдебен процес с допустими от процесуалния закон доказателствени средства. Респективно със заявяването с писмена молба на 15.09.2022 г. на желанието на ищцата да заеме длъжността, на която е възстановена, е възстановено трудовото правоотношение на ищцата с ответника, поради което не може да бъде споделен доводът, че към датата на издаване на процесната заповед за уволнение е липсвало трудово правоотношение, което да бъде прекратено.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Тъй като уволнението, извършено едностранно от работодателя със Заповед № РД-09-330/24.11.2022 г., издадена от Директора на Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ – гр. Варна, е незаконосъобразно, както и с оглед на обстоятелството, че Д. К. Г. е полагала труд при ответника към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, настоящият съдебен състав приема, че са налице всички материални предпоставки за уважаване на обусловения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и уволнения служител следва да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност – „Старши учител, общообразователен предмет в гимназиален етап – Английски език”.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ:

За да бъде уважен искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ трябва да се установи, че са настъпили следните факти: 1) да е налице протИ.правно поведение на работодателя, изразяващо се в незаконно упражняване на потестативното право да прекрати с едностранно волеизявление съществуващото с ищеца трудово правоотношение; 2) ищцата да е претърпяла вреди под формата на пропуснати ползи, изразяваща се в невъзможността да полага труд по трудово правоотношение в продължение на шест месеца след уволнението и 3) причинно-следствена връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. Установяването на първата и третата предпоставка е обусловена от изхода на правния спор по първия конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ – за отмяна на

уволнението като незаконно. Вторият факт – оставането на ищцата без работа следва да бъде установено в процеса на доказване от нея.

В конкретния случай уволнението е признато за незаконно и е отменено.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени в ТР № 6/15.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 6/2013 г., ОСГК, фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа.

Според трайно установената практика на ВКС, обективизирана в Решение № 416/12.7.2010 г. по гр.д. № 531/2009 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 81/27.02.2014 г. по гр.д. 114/2012 г. на ВКС, IV г.о. и Решение № 312/07.01.2020 г. по гр.д. № 1089/2019 г. на ВКС, IV г.о., в производството по дела, разглеждани по реда на Глава XXV ГПК – “Бързо производство”, са уредени срокове за извършване на процесуалните действия от съда и страните, различни от определените в общия исков процес. За разлика от общия исков процес, в който съгласно чл. 146 ГПК докладът по делото е задължение на съда в първото заседание по делото, съгласно чл. 312, ал.1 ГПК, съдът изготвя писмен доклад по делото и се произнася по доказателствените искания в закрито заседание в деня на постъпване на отговора на ответника или на изтичане на срока за това. Съгласно чл. 146, ал.2 ГПК, в първото заседание по делото в общия исков процес, след доклада, съдът указва на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства. В бързото производство това е задължение на съда в закритото заседание по чл. 312, ал. 1 ГПК – арг. от 312, ал. 3 ГПК, съгласно който текст по направените своевременно искания във връзка с дадените указания съдът се произнася в деня на постъпването им, а уредената в чл. 313 ГПК преклузия настъпва когато страните не са изпълнили дадените им указания. Приема се, че когато пропускът да се представят доказателства за установяване на факт не се дължи на допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения, въззивният съд може да събира доказателства на основание чл. 266, ал. 2, т. 2 ГПК само за периода след приключване на съдебното дирене в първоинстанционния съд до края на шестмесечния период след незаконното уволнение.

С изготвения по реда на чл. 312, ал. 1, т. 2 ГПК доклад по делото, обективиран в Определение № 2577/28.02.2023 г., съдът изрично е указал на ищцата, че носи доказателствената тежест да установи факта, че след уволнението е останала без работа, както и че не сочи доказателства за този правнорелевантен факт. Изрично е указано на страните също така, че ако в едноседмичен срок от съобщаването не представят писмени доказателства или не поискат да се допуснат други доказателства за установяване на твърдените обстоятелствата, те губят възможността да направят това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства, съгласно чл. 313 ГПК.

В предоставения едноседмичен срок ищцата не е взела становище във връзка с доклада и не е направила доказателствени искания.

Съобразявайки горепосочената съдебна практика и съгласно разпоредбата на чл. 313 ГПК настоящият съдебен състав е оставил без уважение като преклудирано направеното искане от процесуалния представител на ищцата в първото съдебно заседание по разглеждане на делото за предоставяне на допълнителен срок да представи документ, от който се доказва, че ищцата все още

не работи.

От представеното към исковата молба копие от 21-ва стр. на трудовата книжка на ищцата не може да се установи по категоричен начин липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка, тъй като положеният печат от работодателя Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ – Варна за прослужено време заема изцяло втората половина от страницата, а следващата 22-ра страница, от която би могло да се установи, че липсва последващо вписване на трудов договор, не е представена по делото. Следователно, от така представеното извлечение от трудовата книжка не се установява състоянието на безработица на ищцата по трудово правоотношение.

При тези съображения предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ се явява недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищцата следва да бъдат присъдени и сторените от нея разноски по делото в размер на 800 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по исковете за отмяна на незаконно уволнение и възстановяване на работа, съгласно изричното отбелязване в представения Договор за правна защита и съдействие от 02.11.2023 г., че договореното и заплатено в брой адвокатско възнаграждение се дължи по тези два иска. Ответникът трябва да бъде осъден по правилата на чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК да заплати дължимите държавни такси в размер на 160 лв. държавна такса (по 80 лв. за уважените конститутивни искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ).

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО УВОЛНЕНИЕТО на Д. К. Г., ЕГН *****, с адрес ***, извършено със Заповед № РД-09-380/24.11.2022 г. на Директора на Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия „В.Л.“ – гр. Варна, на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, вр. чл. 190, ал. 1, т. 2 и 7 КТ, като **ГО ОТМЕНЯ** по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА Д. К. Г., ЕГН *****, на длъжността „Старши учител, общообразователен предмет в гимназиален етап – Английски език” при ПРОФЕСИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ПО СТРОИТЕЛСТВО, АРХИТЕКТУРА И ГЕОДЕЗИЯ „В.Л.“ – гр. Варна, БУЛСТАТ 000083213, която е заемала преди уволнението ѝ, извършено със Заповед № РД-09-380/24.11.2022 г., по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. Г., ЕГН *****, с адрес ***, срещу ПРОФЕСИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ПО СТРОИТЕЛСТВО, АРХИТЕКТУРА И ГЕОДЕЗИЯ „В.Л.“ – гр. Варна, БУЛСТАТ 000083213, с адрес ***, осъдителен иск за заплащане на парично обезщетение за шестте месеца, следващи уволнението, през които не е полагала труд по трудово правоотношение, а именно за периода от 24.11.2022 г. до 24.05.2023 г. общо в размер на сумата от 11 915,10 лв. – правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба – 19.01.2023 г., до окончателното ѝ заплащане

ОСЪЖДА ПРОФЕСИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ПО СТРОИТЕЛСТВО, АРХИТЕКТУРА И ГЕОДЕЗИЯ „В.Л.“ – гр. Варна, БУЛСТАТ 000083213, с адрес ***, **да заплати** на Д. К. Г., ЕГН *****, с адрес ***, сумата от **800 лв.** (осемстотин лева), представляваща сторени съдебни разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА ПРОФЕСИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ПО СТРОИТЕЛСТВО, АРХИТЕКТУРА И ГЕОДЕЗИЯ „В.Л.“ – гр. Варна, БУЛСТАТ 000083213, с адрес ***, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Варна сумата от **160 лв.** (сто и шестдесет лева), представляваща дължими държавни такси, на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК .

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок, считано от датата на обявяването му – 31.03.2023 г.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____